

Girardi szerint a marxizmus integrálja a „szentek közössége”-nek valóságát, amennyiben szekularizálja azt; ez a valóság azonban még nincs jelen, megvalósításra vár. A marxizmus transzponálja egy földöntúli birodalom perspektíváit, amelyet a kereszténység „Isten birodalmá”-nak nevez. transzponálja az eszkatologikus síkról a küzdelem síkjára. Ha az ember tudatosan dolgozik és küzd annak érdekében, hogy ezt a birodalmat a maga és minden embertársa számára itt a földön próbálja megközelíteni, ha ebben a munkában és ebben a harcban kész arra, hogy „életét áldozza társaiért”, mivel az üdvösség-teremtést minden személyes érdeke és léte fölé helyezi, ha még arra is kész, hogy a halált tudatosan feláldozza az életnek, akkor az ember még életében elérheti, hogy halhatatlanná váljék. „Az egyetlen igazi halál — írja Teilhard de Chardin — az élet utolsó görcsös rohama, amelyet az életért folytatott elkeseredett küzdelemben fejtünk ki.”

„Minden bűnt — vallja Fourier —, amelyet a barbárság egyszerű módon követ el, a civilizált rend bonyolult, kétértelmű, kétszínű és képmutató létforma magaslatára emel.” Krisztus tanai ma döntő segítséget nyújtanak az emberiségnek, amikor választania kell e képmutató civilizáció és ama új világ között, amely valóságos megoldásokat ígér egy olyan létforma kialakítására, ahol a közösségérzet, a természetes emberség, az együttműködés szükségességének érzése eleven hatóerő. Az ige, hogy „szeressétek ellenségeiteket” ma realitás abban az értelemben, hogy küzdjünk az emberért, még önmaga ellenére is, mentsük meg a pusztulástól, a világot a háborúktól, szervezzük meg közösen a jövőt, mert az ember igazi tökéletessége nem az, amivel rendelkezik, hanem az, ami ő maga lehet.

A SZENVEDÉS MÉLY KÚTJÁBÓL

Suhannak a gondolatok, mint az őszi szélben szállongó levelek, megfogni őket jaj, milyen nehéz annak, aki már elhagyta álmait és csak a valóság talaján botladozik, pedig még sóvárog azért, hogy felrepülhessen oda, ahol fiatalsága édes, vad idején mulatozott. Mi maradt a nagy várakozásból? A test fájdalmainak kemény szorítása hova űzte a lelket, ezt a lobogó lángot, amely minden szépért örömeinket zengett? Hova lett a szíve vonzalma, mely mindenütt barátira lelt? Hova az édes ihlet, amely szórta a szavakat, mint csengő aranyat a mámoros társaság a kolduló népnek? Ó, most én vagyok a koldus, kutatom a földre szórt aprópénzt, de vaksi szemem csak szemetet markol. Irgalmazz Isten! Add vissza még egyszer szívem villámos ütemét a dalra! A szenvedés mély kútjából hadd zengjem csak egyszer, még egyszer nagy Neved dicséretét, mellyel csordultig van tele a lelkem.

Nagy Mária